

Utan punschglas i handen

17.06.2019

Herrarna på sina låga hästar

1919

Det finns något befriande med paraden av åländska bank- vd:ar – de har aldrig kunnat gömma sig. Redan som barn har de sparkat boll med bankens vaktmästare, de har gått i samma klass som städerskan och de har handlat i samma affärer som alla andra på Åland. Kort sagt, på Åland finns det inte några särskilt höga hästar att sätta sig på.

Den andra aspekten på detta lilla sällskap är rent historisk. Ingen av direktörerna har getts möjlighet att åka snålskjuts på sin företrädares resultat. En snabb analys ger vid handen att varje direktör sedan 1919 har ställts inför minst en situation som varit verkligt knepig. Ingen av dem har tillåtits luta sig bakåt i fåtöljen med ett punschglas i handen. Det har livet med alla sina nyckfullheter sett till.

Förstås kan vi diskutera personliga favoriter. J P Johansson? Hade fullt sjå med att hålla reda på Julius Sundblom! Torsten Rothberg? En principfast hjälte! Tor Brenning? Styrde banken genom krigsåren! Folke Husell? Nobbade det frestande bankstödet! Peter Grönlund? Visade närvarande ledarskap efter bankkrånet! Peter Wiklöf? Tog elegant banken till Sverige!

Låt oss enas om att det blir jämnt skägg. Och sedan kan vi väl tumma på att den direktör vars namn inte nämns här ovan är den som förtjänar några bonuspoäng. Inte bara blev hans vaktpass 33 år långt, han sjöng också

visan Märta med träbenet oräkneliga gånger för sina kolleger.

Sanningen om Ålandsbanken

100 berättelser genom 100 år

Joakim Enegren

Med bidrag av Annika Lundqvist, Leo Löthman och Teo Tuominen.

Foto: fr v 1. J P Johansson 2. Torsten Rothberg 3. Tor Brenning 4. Thorvald Eriksson 5. Folke Husell 6. Peter Grönlund 7. Peter Wiklöf.